

ת"פ 23666/01/12 - מדינת ישראל נגד אברהם יוספי

בית משפט השלום ברחובות

19 מרץ 2014

ת"פ 23666-01-12 מדינת ישראל נ' יוספי

בפני כב' השופטת שרון קיסר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
אברהם יוספי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דן שורקי

ב"כ הנאשם עו"ד משה קשלס מהסנגוריה הציבורית

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין, והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

2. על פי כתב האישום, בתאריך 14.12.2010, בשעה 13:30 לערך, נסע הנאשם ברכבו בכביש 412, כאשר באותה עת נסעו השוטרים רועי סלם וקובי הרוש בניידת משטרה, במסגרת משמרת סיור באותו כביש.

במהלך הנסיעה הבחינו השוטרים כי הנאשם נוהג כשהוא אינו חוגר חגורת בטיחות. נוכח זאת, כרז סלם לנאשם מספר פעמים לעצור בצד. הנאשם המשיך בנסיעה, ועצר רק לאחר שסלם ביצע עקיפה של הרכב מצד שמאל, וכרז פעם נוספת.

משעצר הנאשם את הרכב, ניגש סלם אל הרכב, הזדהה כשוטר, וביקש מהנאשם להציג רישיון נהיגה ורישיון רכב. בשלב זה יצא הנאשם מהרכב ואמר לשוטרים מספר פעמים, כי הוא מסרב להזדהות, או אז הודיע סלם לנאשם שהוא מעוכב.

בעקבות זאת, הצמיד הנאשם את ראשו לראשו של סלם ואמר לו: "תנסה לקחת אותי לתחנה, אני אהרוג אותך, אני אפרק אותך". סלם הודיע לנאשם כי אם יסרב לעיכוב יעצר, והנאשם בתגובה איים על השוטר: "תנסה לעצור אותי

עמוד 1

ותראה מה יהיה לך".

בעקבות דברים אלה הודיע סלם לנאשם שהוא עצור והוציא את אזיקי הידיים. בתגובה, דחף הנאשם את סלם ומשאחז סלם בידו של הנאשם, ניסה הנאשם לשחרר את אחיזתו של סלם ודחף אותו פעם נוספת.

בשלב זה, עברה במקום ניידת נוספת. משהבחינו השוטרים שנסעו בניידת במתרחש בין הנאשם לסלם, ניסו לשוחח עם הנאשם וביקשו ממני להושיט את ידיו על מנת שניתן יהיה לאזקן. הנאשם המשיך להתנגד לאיזוק, ורק בסיוע השוטרים הנוספים הצליחו השוטרים לאזוק אותו.

3. לטענת הנאשם, נסע במועד האירוע ברכבו, כאשר הוא חגור בחגורת בטיחות. ניידת משטרה החלה לנסוע אחריו בפראות ובאופן מטורף, ולאחר שהשוטרים בניידת כרזו לו פעם אחת לעצור, הוא עצר את רכבו. השוטרים הגיעו לרכבו באגרסיביות ותוקפנות, ותוך מספר שניות אמר השוטר סלם לנאשם "אני עושה מה שאני רוצה ואני אוזק אותך", תוך שהוא מושך את ידו של הנאשם בכדי לאזקו. הנאשם משך את ידיו לכיוון חזהו והצמידם לחזה בכדי למנוע את איזוקו. הוא נאזק ביד ימין תוך שהוא מתחנן שלא יאזקו אותו ומסכים להתלוות לתחנה ללא אזיקים. בשלב זה, הגיעו 5 שוטרים, ולאחר ששוחח איתו השוטר שי כהן שחרר את נעילת ידיו, ונעצר ונאזק בכוח ובאגרסיביות על ידי השוטרים, תוך שהשוטרים מכים אותו. בהמשך, תקף סלם את הנאשם בכך ש"נתן" לו שני מרפקים בחזה. לטענתו באף שלב של האירוע לא קילל, לא איים, לא דחף ולא נצמד עם ראשו לראשו של מי מהשוטרים.

לטענת הנאשם לא קמה עילה לעיכובו לא כל שכן למעצרו, ועל כן הוא היה רשאי להתנגד לכך.

4. עוד טען הנאשם, לראשונה בסיכומיו, כי עומדת לו הגנה מן הצדק, שכן הנאשם הגיש תלונה נגד סלם ותיק זה נסגר מחוסר עניין לציבור, ללא כל חקירה ובדיקת גרסת הנאשם, גרסת העדים לאירוע והסרטון המתעד את האירוע.

ראיות התביעה

5. המאשימה הגישה סרטון המתעד את האירוע נשוא כתב האישום (ת/2) (להלן: "האירוע"), אשר צולם מתוך הניידת שבה נסעו השוטרים סלם והרוש (להלן: "הסרטון"). יצוין כי הסרטון מתעד את האירוע מתחילתו ועד סופו, אולם לא ניתן לראות את כל שמתרחש שכן חלק מהאירוע מוסתר על ידי אנשים שונים.

6. רועי סלם העיד כי במועד האירוע שימש כראש משמרת סיור ביחידת נס ציונה. לדבריו, הגיע לאזור עם ניידת בה נסע עם קובי הרוש, לאחר שאחד הפקחים ביקש ממנו להגיע למקום עקב אירוע של רכב חוסם, או משהו דומה לכך, שבמסגרתו נהג הרכב התחצף אליו.

לדברי סלם, במהלך הנסיעה בניידת עם השוטר קובי הרוש, הבחין בנאשם מבצע עבירת תנועה של אי חגירת חגורת בטיחות ועל כן כרז לו לעצור, פעמים רבות, תוך כדי נסיעה. משהנאשם לא עצר, הם עקפו אותו ברכבם וכרזו לו פעם נוספת, בעת שרכבם ליד רכבו וחלונותיהם פתוחים. בעקבות זאת עצר הנאשם, כקילומטר לערך לאחר שנתבקש לעצור.

שני השוטרים ירדו מרכבם. הוא ביקש מהנאשם להזדהות, אולם הנאשם סירב וציין כי יזדהה רק בפני קצין משטרה. סלם הודיע לנאשם שהוא מעוכב ואף לכך סירב הנאשם. במהלך הדין ודברים ביניהם, איים עליו הנאשם בהצמידו את

ראשו לראשו של סלם ובאומרו: "תנסה לקחת אותי לתחנה". כן אמר לו הנאשם "אני אהרוג אותך", "אני אפרק אותך" ואיומים נוספים שהוא איננו זוכר את מילותיהם המדויקות. לאחר דברים אלה הודיע סלם לנאשם שהוא עצור, וניסה לבצע מעצר, אולם הנאשם אמר לו "תנסה לעצור אותי ותראה מה יהיה לך" "אתה תשים עליי אזיקים על גופתי המתה" ודחף אותו עם יד ימינו. סלם ניסה לתפוס את ידו אולם הנאשם הצליח לשחרר אותה. בשלב זה הגיעה נידת משטרה של תחנת רחובות ובה שוטרים שסייעו לו במעצר, לאחר ששוחחו עם הנאשם דקות ארוכות. לדבריו, היה צורך במעצר, נוכח סירובו של הנאשם להגיע לתחנה הן בתור מעוכב והן בתור עצור, ובשל התנגדותו הם נאלצו להפיל אותו לרצפה.

סלם העיד עוד כי בחיפוש על גופו של הנאשם מצא בין היתר סכין יפנית מתקבעת, אולם נוכח התרשמותו כי מדובר בכלי עבודה הוא לא תפס אותה ולא האשים את הנאשם בהחזקת סכין.

בחקירה נגדית השיב סלם לסנגור, על אף שקיבל דיווח מראש על נהג שהתחצף לפקח, כי הם ביקשו מרכבו של הנאשם לעצור בשל כך שנהג ללא חגורת בטיחות, כאשר רק בהמשך נודע לו שמדובר באותו אדם שהתחצף לפקח.

כן ציין כי הצמדת הראש של הנאשם לראשו לא הייתה דווקא באופן צמוד לגמרי וכי ייתכן כי היה רווח מסוים (עמ' 31, שורות 24-27), עם זאת הדגיש, כי מדובר בקרבה שגרמה לו לחוש מאוים (עמ' 32, שורה 1). בנוסף, שלל כי הנאשם ירק עליו במהלך האירוע.

סלם השיב לסנגור כי הסיבה לכך שהחליט לעצור את הנאשם הייתה כיוון שהוא סירב להזדהות ולאחר מכן סירב לעיכוב, וכי העובדה שהנאשם איים עליו לא הייתה הסיבה למעצר, משום שהוא יכול היה להסתפק בעיכוב בלבד לאחר האיום, ואולם הוא לא יכול היה להסתפק בעיכוב משום שהנאשם סירב לעיכוב (עמ' 32, שורות 6-1). וכך אמר בין היתר: **"סיבת המעצר מלכתחילה הייתה בגלל שהוא סירב להגיע איתי לתחנה. העבירות הנוספות הן גם חלק מסיבת המעצר אך הייתי מבצע את המעצר גם בלי העבירות האלה כיוון שהוא סירב לעיכוב"** (עמ' 32, שורות 30-31). סלם שלל את טענת הנאשם כי הסכים להגיע לתחנת המשטרה ורק לא הסכים להאזק.

7. קובי הרוש העיד כי בתקופה הרלוונטית לאירוע היה פקח בנס ציונה. במועד האירוע, נסע עם סלם בניידת משטרה. במהלך הנסיעה הם הבחינו ברכב שחולף על פניהם כשהנהג אינו חוגר חגורת בטיחות. הם כרוזו לו לעצור בצד, אולם הוא לא עצר, עד שהם עקפו אותו וסימנו לו עם היד לעצור. הם יצאו מהרכב וסלם ביקש מהנהג תעודות מזהות. הנהג התחיל להתלהב ואמר שהוא איננו מוכן להזדהות עד שקצין יגיע. סלם ביקש שוב ושוב תעודות מזהות, ותוך כדי בקשות אלה, יצא הנהג מהרכב, הצמיד את ראשו לראשו של סלם וטען כי הוא רוצה קצין משטרה. סלם הודיע לו שהוא מעוכב אולם הוא סירב והמשיך להתלהב ולקלל. הרוש הדגיש כי האירוע התרחש זמן רב עובר לעדותו והוא איננו זוכר את כל הפרטים (עמ' 38, שורה 29 ועמ' 39, שורה 4). לאחר שרוענן זכרונם מדו"ח הפעולה ציין כי הנהג אמר לסלם "אני אינני אותך". בשלב זה, יצא הנוסע שישב ליד הנהג, החל לתפוס את הנאשם, והרוש אמר לו שהנאשם כרגע מעוכב וכי עליו לשוב לרכב. הנאשם המשיך בשלו והתחיל לדחוף את סלם. סלם הודיע לו שהוא עצור, אולם הוא המשיך להשתולל. הרוש הוציא את גז הפלפל, כיוון אותו לחשוד והודיע לו כי אם ימשיך להשתולל, הוא יאלץ להשתמש נגדו בתרסיס הפלפל. בשלב זה הגיעה נידת משטרה שעברה במקום באקראי, והשוטרים ירדו מהניידת לסייע להם. הם עצרו את הנאשם, ושמנו לו אזיקים, לאחר שהורידו אותו לרצפה ביחד עם השוטרים האחרים. סלם הושיב את הנאשם בניידת, ביקש ממנו להביא לו גם אזיקי רגליים ולאחר מכן אזק אותו גם ברגליו.

הרוש השיב לסנגור כי הנאשם הצמיד את ראשו לראשו לסלם למשך מספר שניות, לזמן ממושך, כאשר תוך כדי כך הוא

אומר לסלם "אני אזיין אותך" ו-"בוא נראה אותך לוקח אותי לתחנה" (עמ' 40, שורות 16-32). כן מסר כי היה מגע פיזי בין ראש לראש (עמ' 41, שורות 20-21). עוד השיב לסנגור כי לא שמע את החשוד אומר לסלם: "אני אהרוג אותך", "אני אפרק אותך" (עמ' 42, שורות 1-2).

לעניין סיבת המעצר השיב הרוש כי מי שהחליט על המעצר ויכול למסור מה סיבת המעצר זה סלם. כן ציין כי מדוח הפעולה שלו עולה כי סלם הוציא את האזיקים לאחר שהוא אמר לנוסע ברכב לחזור לרכב.

בחקירה נגדית השיב הרוש לסנגור כי לא היה מודע לאירוע קודם שבו דיבר אדם באופן לא ראוי לפקח, וכי הם לא קיבלו על כך הודעה.

8. השוטר אייל נג'אתי העיד כי כיהן כראש משמרת סיור בתחנת רחובות, במועד הרלוונטי לכתב האישום. במועד האירוע, נסע בניידת, כאשר במהלך הנסיעה הבחין בשני שוטרים ושני אנשים מחוץ לרכבים שלהם וכי "היו מן דחיפות ידיים" (עמ' 8, שורות 17-18) "דחיפות בין השוטרים לבינם" (עמ' 10, שורה 29). הם עצרו בצד כדי לעזור לשוטרים. לאחר שעצרו, הבינו שכל הנראה הבחור המבוגר מתנגד לעיכוב. הוא לקח את הבחור הצעיר לחלק האחורי של הרכב, בכדי שלא יפריע ליתר השוטרים בעיכוב. לאחר שהמבוגר סירב, הודיעו לו שהוא עצור, ואף כאשר רצו לשים עליו אזיקי ידיים הוא התנגד בכך שלא נתן להם לשים את האזיקים על הידיים ובאומרו "בחיים לא היו עליי אזיקים וגם עכשיו לא יהיה" (עמ' 8, שורה 22). לאחר שהוא המשיך להתנגד למעצר, השוטרים שטיפלו בו הפילו אותו על הרצפה על מנת לאזוק אותו. נג'אתי העיד כי בשלב מסוים חסם בידו את הבחור הצעיר בכדי שלא יתקרב ויפריע. לאחר שהפילו את הנאשם לרצפה, כבלו אותו והכניסו אותו לניידת, הוא צעק כי מרביצים לו, אולם זה לא היה נכון, משום שכולם כבר סיימו והתרחקו, ונותר רק שוטר אחד שרצה לכבול את רגליו. לאחר שהוא נכבל הופסק השימוש בכוח.

בחקירתו הנגדית השיב נג'אתי כי לא שמע את הנאשם מאיים.

9. השוטר שי כהן, אשר שימש כע' רמ"ס בתחנת רחובות במועד האירוע, העיד כי ביום האירוע חזר ברכב מפעילות עם צוות של חמישה שוטרים, כאשר במהלך הנסיעה הבחין בצד הדרך ברכב אזרחי וניידת פיקוח, ולידם שוטר ופקח במאבק עם אזרח. מכיוון שהוא ראה שהשוטר בבעיה, הוא עצר בצד ויצא החוצה. הוא שאל את השוטר מה קרה, והשוטר סלם אמר שהוא מבקש לבצע מעצר נגד החשוד והחשוד מתנגד. הוא ראה שעל יד ימינו של האזרח היה אזיק, וכי הם ניסו לאזוק אותו בשתי ידיו ולא הצליחו. על מנת להרגיע את המצב הוא תפס את החשוד עם שתי ידיו על מנת שלא יפתיע אותו "עם מכה", וניסה לשכנע אותו שלא ישתולל ושיסכים למעצר, אולם הוא נתקל בהתנגדות ובאי הסכמה למעצר, כאשר החשוד אמר "לא רוצה", "לא מוכן", העיף את ידיו, השתולל ולא איפשר לאזוק אותו ללא שימוש בכוח. לאחר שהבין שדיבורים אינם עוזרים, הוא זז הצידה והשוטרים שהיו עימו החלו להשתמש בכוח נגד החשוד, הורידו אותו לרצפה והצליחו לאזוק אותו לאחר מאבק. כהן ציין עוד כי היה עם החשוד בחור נוסף שאמר לו "זה נכון, השתוללנו, צעקנו, אבל זה לא צריך להגיע למעצר" (עמ' 14, שורות 18-19).

כאשר שאל את סלם מה קרה, השיב שהחשוד תקף אותו, דחף אותו, קילל אותו וירק עליו. לאחר שראה שהעצור אזוק ובתוך הניידת, עזב את המקום עם צוותו.

לדבריו, בעת שהוא היה במקום האירוע, לא הייתה אלימות מצד החשוד, הוא רק היה נסער, צעק וביקש שלא להיאזק.

בחקירתו הנגדית השיב כי אם רשם בדו"ח הפעולה שלו כי סלם אמר לו שהחשוד ירק עליו הרי שסלם אמר לו זאת.

10. השוטר עופר משה העיד כי בעת שנסע בניידת משטרה עם שוטרים נוספים, הבחין בכביש 412 בשוטר אותו הוא מכיר, רועי סלם, "בסוג של דין ודברים" ליד רכב נוסף, ומתעמת עם אזרח. לאחר שזכרנו רוען בדו"ח הפעולה בו רשם שראה את סלם נאבק באותו בחור, הבהיר כי ראה את סלם מתקרב אל הבחור והבחור הולך אחורה וקדימה ושתי ידיו מושטות קדימה. לדבריו, זו הייתה סיטואציה שחייבה אותם לעצור מיד, ועל כן הם עצרו בצד וניגשו למקום. הם דיברו עם סלם ועם הבחור, וסלם אמר להם כי הבחור תקף אותו ומסרב למעצר. חלק מהשוטרים הלכו לדבר עם הבחור ואילו הוא הלך לבחור צעיר נוסף שהיה במקום. הוא הבין כי האירוע מתלהט מאחוריו, הסתובב וראה שמתחיל מעצר של השוטרים. בשלב זה הבחור הצעיר ניסה לעבור אותו וללכת לכיוון שלהם. משה חסם אותו וביקש ממנו להירגע, כאשר הבחור הצעיר צועק ומשתולל. בחקירתו הנגדית השיב לסנגור כי הבחור הצעיר לא ניסה לעבור אותו או לפגוע בו לאחר שביקש ממנו להירגע ולא להחמיר את המצב.
11. השוטר זוהר אבישהל העיד כי בעת שנסע עם שוטרים נוספים בניידת משטרה, ראו עימות של שוטרים עם שני אזרחים בצד הדרך. הם עצרו ושאלו את השוטר שהיה במקום מה קרה והוא השיב כי האזרח שלידו מתנגד למעצר ותקף שוטרים. הם ניסו להרגיע את אותו אדם ולא הצליחו. בשל כך שהוא צרח, השתולל כשידיו זזות לכל הכיוונים, והתנגד למעצר, הם השתמשו בכוח, השכיבו אותו על הרצפה וכבלו אותו.
12. השוטרת רות רוטברד, חוקרת בנקודת נס ציונה, העידה כי בעקבות תלונתו של הנאשם נגד השוטרים מילאה טופס תלונה.

ראיות ההגנה

13. הנאשם העיד כי ביום האירוע, ראה את אחיו ואת אחיינו ברק יוספי מתווכחים עם פקח עירייה בנוגע לחניה. הוא אמר לברק להצטרף אליו והם החלו בנסיעה. בשלב מסוים, במהלך הנסיעה, הם ראו ניידת נוסעת לכיוונם. ברק סבר שהניידת מגיעה אליהם בעניין האירוע עם הפקח, ואולם הוא אמר לו שלא ייתכן שזה משום כך. כן ציין כי שניהם היו חגורים בחגורת בטיחות וכי הוא לא עבר כל עבירת תנועה. לדבריו, הניידת עשתה סיבוב פרסה במהירות, והתחילה לדלוך אחריהם בפראות "כמו מטורפת", תוך כדי שהיא נוסעת ועוקפת מכוניות, וכי לא נשמעה מהניידת "ולו קריאה אחת". בשלב מסוים הניידת עקפה אותו ועמדה לצידו, כאשר רק בשלב זה אמר לו השוטר לעמוד בצד. הוא חיפש מיד מפרץ לעצור בו, אותה ועצר בצד. מיד כשעצר, ניגשו אליו שוטרים בצורה הכי אגרסיבית שיכולה להיות והשוטר פנה אליו ואמר לו "תן לי רישיונות בבקשה". הנאשם שאל את השוטר אם הוא רודף אחריו ומדוע, והשוטר השיב לו "אני שוטר, אני יכול לעשות מה שאני רוצה", ושניות לאחר מכן אמר לו "אני עושה מה שאני רוצה, אני אוזק אותך". באותה שנייה הנאשם נלחץ וניסה למשוך את שתי ידיו בצמוד לחזה על מנת שלא להיאזק. לטענת הנאשם, במהלך כל האירוע לא נגע באף שוטר, לא קילל ולא סירב ללכת לתחנת המשטרה, וכל אשר עשה היה להחזיק את ידיו בצמוד לחזה ולהתחנן עד כדי בכי שלא להיאזק. לטענתו, סלם, לעומת זאת, נהג בו באגרסיביות, בפראות, תוך שהוא מכאיב לו כאשר הוא אוזק אותו ביד אחת. בהמשך הגיעו חמישה שוטרים. בשלב זה שבעה שוטרים תקפו אותו, ואף מהם רק ביקש שלא להיאזק. הקצין השיב לו כי לא ניתן להשיב את הסיטואציה לאחור. על כן, על מנת שלא להחמיר את המצב, החליט לשחרר את ידיו. כאשר עשה זאת, השליכו אותו השוטרים בברוטאליות על הרצפה ואזקו אותו מאחורי הידיים כאשר אף בשלב זה סלם פגע בו בכך שמשך אותו עם האזיקים לאחור.
- הנאשם ציין כי במהלך כל האירוע סלם קילל אותו ואמר לו "חכה, חכה, אני אזין אותך" (עמ' 48, שרות 1-2).

לאחר שהכניסו את הנאשם לניידת, הוא ביקש מברק לצלם את האירוע, וכאשר ברק החל לצלם, הגיע שוטר, הוריד לו את היד והורה לו לא לצלם. בשלב זה חזר סלם עצבני אף יותר משהיה, אזק את רגליו, ולאחר מכן נתן לו שני מרפקים מטווח אפס בחזה ואמר לו פעם נוספת "חכה חכה אני אזיין אותך". בדרך לתחנה, שמע הנאשם את סלם אומר בטלפון לפתוח אירוע של תקיפת שוטר, ולאחר שאמר לסלם שהוא משקר בעניין זה, שם סלם את ידו על הטלפון ואמר לו "תסתום את הפה לפני שאני אזיין אותך, אני אפוצץ אותך" (עמ' 48, שורות 13-14).

הנאשם טען כי לא אמר לסלם כי יהרוג אותו או יפרק אותו, אלא רק "חכה חכה תראה מה יהיה לך", אולם כוונתו באומרו דברים אלה לכך שיפנה למחלקה לחקירות שוטרים (להלן: "**מח"ש**"), כפי שאכן עשה (עמ' 48, שורות 20-24). כן טען כי סלם הודיע לו שהוא מעוכב, בזמן שהוציא את האזיקים ושם לו על ידיו.

עוד טען הנאשם כי חזר ואמר במהלך האירוע כי הוא מסכים להגיע לתחנה, אולם מבקש שלא להיאזק.

הנאשם הוסיף כי בערב שלאחר האירוע חש כאבים בחזה, ולאחר שהזמין רופאת בית משום שהיה במעצר בית, היא הפנתה אותו לחדר מיון, שם אושפז עד הבוקר. הצמיד שניתן לו בבית החולים, המעיד על אשפוזו באותו לילה, הוגש באמצעותו (נ/1).

בחקירה נגדית השיב לתובע כי במהלך כל האירוע לא דחף את סלם.

14. ברק העיד כי ביום האירוע, התפתח בינו לבין פקח חנייה ויכוח בנוגע לחנייה של רכבו. לאחר מכן, הגיע הנאשם והוא נכנס לרכבו של הנאשם. במהלך הנסיעה, הגיעה ניידת של שיטור. הפקח הצביע עליהם והיא עשתה סיבוב פרסה והחלה לנסוע אחריהם. השוטרים כרזו להם לעצור בצד, בזמן שהניידת נוסעת משמאלם, והם עצרו את הרכב. שני השוטרים ירדו מהרכב וביקשו תעודה מזהה. הנאשם שאל את השוטר "על מה אתה עוצר אותי" והם ירדו מהרכב. מספר שניות לאחר מכן התרחש "פיצוץ מטורף", כאשר הוא זוכר שהנאשם עמד עם הידיים לחזה ואמר לו "אל תשים עליי אזיקים אני אבוא איתך לאן שאתה רוצה" (עמ' 60, שורה 23). לאחר מספר שניות הגיעה עוד ניידת, ואחד השוטרים דיבר עם ברק על האירוע. בשלב זה הגיע במקרה הפקח עימו היה לו הוויכוח, וצעקו עליו שילך. לאחר מספר שניות היה הנאשם בתוך הניידת עם אזיקים בידיו וברגליו. הוא ניסה לצלם בתוך הניידת אולם ברגע שהוא הוציא את המצלמה אמר לו אחד השוטרים שהוא "עושה בלגן" ו"שיפסיק לעשות בלגן". בהמשך נסע אחרי הניידת לתחנת המשטרה ומסר עדות.

לדבריו, הנאשם לא איים ולא תקף את השוטרים, אלא הוא סבור כי הנאשם הוא זה שהותקף. הנאשם לא נצמד ראש בראש לשוטר אלא הם היו צמודים ככל הנראה כי השוטר ניסה לאזק אותו, לטענתו, השוטרים לא הגיעו לצורך בדיקה שגרית אלא כדי לדבר דווקא עימו, אולם הויכוח עבר לנאשם, כאשר לדבריו "הם באו לריב חד משמעית".

בחקירה נגדית הוסיף כי הניידת נסעה אחריהם בפראות ובמהירות, כאשר שניהם חגורים בחגורת בטיחות. כן ציין כי השוטרים כרזו פעם אחת בלבד כריזה רגילה, בשעה שהניידת עמדה לידם.

עוד אישר בחקירה נגדית את דבריו במשטרה, לפיהם לאחר שהנאשם שאל את השוטר "למה אתה עוצר אותי" השיב השוטר "בדיקה שגרית" (ת/10 עמ' 1, שורות 22-23), וזאת בניגוד לדבריו בעדותו, לפני שהוצגו לו דבריו בהודעתו, כי לאחר שאלתו זו של הנאשם לא השיב לו השוטר ומיד הוא היה מחוץ לרכב (עמ' 64, שורות 8-15). עם זאת, ציין מיד לאחר מכן, כי הנאשם לא נתן לו את הרישיונות משום שזאת לא הייתה בדיקה שגרית שכן השוטרים באו על מנת לריב. כאשר נשאל איך ידע זאת ציין כי ההתנהגות של השוטר הייתה מתחת לכל ביקורת מהרגע הראשון, וכי הוא ביקש את הרישיונות בחוצפה ובזלזול. לדבריו, הדבר התבטא באופן שבו נאמרו הדברים ולא בדברים עצמם.

דין והכרעה

15. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו בפניי, עיינתי במוצגים שהוגשו לעיוני, צפיתי בסרטון המתעד את האירוע, ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זאת, משום שמצאתי להאמין לעדויות השוטרים הרבים שהעידו בפניי, שעדותם תמכה זו בזו; משום שעדותם התיישה עם הסרטון המתעד את האירוע; ומשום שעדותו של הנאשם לא עוררה בי אמון, היא הייתה כבושה בחלק ניכר ממנה והיא לא התיישה עם הסרטון במובנים רבים.

16. המחלוקת היא בעיקרה עובדתית, שכן אם תתקבל גרסת עדי התביעה לאופן התרחשות האירוע, על פני גרסת הנאשם, אין מקום לקבל את טענותיו המשפטיות של הנאשם, לפיהן עיכובו ומעצרו של הנאשם נעשו שלא כדין.

היסוד העובדתי

17. העד המרכזי, אשר העיד על כל המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום ועל התנהלותו במהלך האירוע, הינו רועי סלם. מצאתי את עדותו של סלם מהימנה, וכי היו בראיות הרבות הנוספות שהוגשו על ידי התביעה כדי לתמוך ולחזק את גרסתו.

בראש ובראשונה מחזקת במידה רבה את מהימנותו של סלם, העובדה כי הוא זה שהפנה את התביעה לקיומו של הסרטון וביקש ממנה לאתר אותו (עמ' 37, שורות 5-8 ועמ' 32, שורה 8), שכן פעולה זו מעידה על כך שסלם היה סמוך ובטוח שסרטון זה יחזק את טענותיו ולא יתמוך בטענות הנאשם, אשר הגיש תלונה למח"ש בגין אירוע זה.

מעבר לכך התרשמתי, כי סלם מעיד באופן עקבי ומאוזן, כי הוא איננו מתלהם וכי הוא איננו מעוניין לפגוע בנאשם. כך לדוגמא, סלם לא אמר מיוזמתו כי הנאשם איים עליו, אלא היה צורך לרענן את זכרוננו לגבי המילים המדויקות (עמ' 26, שורות 13-31). הוא לא זכר בדיוק את התקיפה "הוא תקף אותי דחף אותי אם אני לא טועה. לא זוכר בדיוק מה היה" (עמ' 27, שורות 3-4) והיה צורך לרענן את זכרוננו גם בעניין זה (עמ' 27, שורות 3-10). הוא ציין כי התרשם כי הסכין היפנית המתקבעת וחפצים נוספים שנתפסו על גופו של הנאשם שימשו ככלי עבודה ועל כן לא תפס אותם ולא האשימו בהחזקת סכין (עמ' 27, שורות 17-22). סלם ציין בעדותו לזכותו של הנאשם, כי לאחר שעקפו את הנאשם הוא עצר מיד, וגם אם לא מיד, ייתכן שלא היה לו מקום לעצור ומכל מקום הוא עצר לאחר מספר מטרים בלבד (עמ' 31, שורות 19-21). סלם עמד בנחרצות על טענתו כי אינו זוכר שהנאשם ירק עליו, על אף שנטען בפניו על ידי הסנגור שכך אמר לשי כהן (עמ' 33, שורות 22-32), דבר המחזק את מהימנותו ואת אמיתות דבריו. סלם לא שלל כי הוציא את האזיקים במועד בו טען בפניו הסנגור שהוציא אותם, אולם אמר שזה לא מתחייב (עמ' 35, שורות 9-10). כאשר סלם לא היה בטוח בדבר ציין כי איננו זוכר.

18. אף עדותם של השוטרים הנוספים שהעידו בפניי, הרוש והשוטרים שהגיעו בשלב מאוחר יותר, הייתה מהימנה בעיניי. אף הם העידו באופן מאוזן ובלתי מתלהם, לא ניסו להעצים את האירוע ולהשחיר את פני הנאשם כלל, השיבו תשובות רבות שפועלות לטובת הנאשם וללא אינטרס, השיבו לכל השאלות שנשאלו ועדותם לא התערערה בחקירה נגדית.

כך, הרוש השיב לסנגור, לאחר מספר שאלות בעניין זה, באופן ברור, כי לא שמע את הנאשם מאיים במילים "אני אהרוג אותך, אני אפרק אותך" (עמ' 41, שורה 27, עד עמ' 42, שורה 3). כן הקפיד הרוש להעיד רק על שזכר, או רשם

בדו"ח הפעולה, אולם עמד בביטחון על הדברים אותם זכר בבירור, באופן לא מגמתי ולא לטובת אינטרס כזה או אחר (עמ' 44, שורות 1-5; עמ' 43, שורות 27-28; עמ' 42, שורות 1-3; עמ' 42, שורות 12-14).

כך גם אבישהל הדגיש שהבחור הצעיר היה בצד, אולם הוא לא עשה משהו חריג (עמ' 21, שורות 19-21); הדגיש שהנאשם לא תקף אותו (עמ' 22, שורות 13-14); וציין שאיננו זוכר שהנאשם השמיע איומים (עמ' 22, שורות 18-19).

כך גם משה השיב לשאלה אם ראה את הנאשם תוקף "בכל הכנות אני לא זוכר" (עמ' 18, שורות 2-3); השיב כי לאחר שביקש מהבחור הצעיר להירגע הוא לא ניסה לעבור אותו או לפגוע בו, אלא נשמע לו (עמ' 17, שורות 23-24); וציין שהחשוד לא איים עליו (עמ' 19, שורות 26-27).

אף נג'אתי לא הפריז בעדותו והשיב באופן עקבי ומאוזן. כך, ציין כי הדחיפות היו הדדיות בין השוטרים לשני האנשים, וציין כי לא שמע את הנאשם מאיים (עמ' 10, שורות 16-17).

שי כהן מסר אף הוא לזכותו של הנאשם כי בעת שהיה במקום האירוע לא הייתה אלימות מצד החשוד (עמ' 15, שורה 16 ועמ' 16, שורות 25-28), השיב לשאלת הסנגור כי בעת שהגיע היה על ידי ימינו של החשוד אזיק ((עמ' 15, שורות 21-24, ו-28-29).

19. סלם והרוש העידו ישירות על כל המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום. כך, העידו על כך שנהג ללא חגורת בטיחות; כי הם כרזו לו מספר פעמים לפני שעצר; כי הנאשם סירב להזדהות; כי נאמר לנאשם שהוא מעוכב; כי הנאשם סירב לעיכוב; כי הנאשם איים על סלם ודחף אותו; כי הנאשם לא הסכים למעצר, עד כי היה צורך בהפעלת כוח כדי לאזקו.

20. בנוסף, כל השוטרים שהגיעו בניידת השנייה העידו באופן שיש בו כדי לתמוך באופן ברור בגרסתם של סלם והרוש ולסתור את גרסת הנאשם.

כך, נג'אתי העיד כי כאשר הגיע למקום האירוע ראה שהנאשם מסרב לעיכוב ולאחר מכן מסרב למעצר, עד כי היה צורך בשימוש בכוח על מנת לאזקו אותו. בהמשך, כאשר היה הנאשם בניידת צעק כי מרביצים לו אולם הדבר לא היה כך. נג'אתי לא ציין כי הנאשם אמר בשלב כלשהו כי הוא מוכן להתלוות לתחנת המשטרה ובלבד שלא יאזק, והוא אף לא נשאל על כך בחקירה נגדית.

כהן העיד כי כאשר הגיע למקום תפס את ידיו של הנאשם על מנת שלא יכה אותו, וניסה לשכנע אותו במילים שלא ישתולל ושיסכים למעצר, אולם הוא נתקל בהתנגדות מצידו הן במילים והן במעשים. הנאשם אמר שהוא איננו מוכן העיף את ידיו ולא הסכים להיאזק עד כי היה צורך בשימוש בכוח. כהן לא ציין כי הנאשם אמר בשלב כלשהו כי הוא מוכן להתלוות לתחנת המשטרה ובלבד שלא יאזק. אינני מקבלת את טענת הסנגור כי העובדה ששי כהן ציין כי הנאשם אמר שהוא איננו מוכן להיאזק, מחזקת את טענת הנאשם כי אמר שהיה מוכן להתלוות לתחנה ובלבד שלא יאזק. שי כהן העיד על כך שהנאשם לא היה מוכן להיאזק ולהיעצר בהתנהגות ובמילים, ומבלי שהעיד על האמירה של הנאשם כי היה מוכן להתלוות לתחנת המשטרה, אין בכך חיזוק או תמיכה לטענת הנאשם אלא ההיפך מכך. יתרה מזאת, כהן, כמו יתר השוטרים, למעט סלם, כלל לא נשאלו על ידי הסנגור אם הנאשם הסכים בשלב כלשהו להתלוות לתחנה אם לא יאזק.

עופר משה העיד כי ראה כי כאשר סלם התקרב לנאשם, הוא הלך קדימה ואחורה כאשר ידיו מושטות קדימה, בניגוד לטענת הנאשם כי ידיו היו צמודות לחזה כל העת, וכי מספר שוטרים ניסו לדבר עם הנאשם על מנת שלא יסרב למעצר. בשלב זה הוא לא ראה את האירוע ממש, אולם בהמשך ראה כי האירוע התלהט והוא ראה שהתחיל מעצר של שוטרים. אף משה לא העיד כי הנאשם אמר בשלב כלשהו כי הוא מסכים להתלוות לתחנת המשטרה, ואף הוא לא נשאל על כך.

אבישהל העיד אף הוא כי הם ניסו להרגיע את הנאשם, אולם לא הצליחו משום שהוא צרח, והתנגד למעצר באופן כזה שהצריך שימוש בכוח עד כדי הפלתו לרצפה ואיזוק. אף אבישהל לא העיד כי הנאשם אמר בשלב כלשהו כי הוא מסכים להתלוות לתחנת המשטרה, ואף הוא לא נשאל על כך.

21. בעדותם זו של השוטרים יש כדי לחזק את טענתם של הרוש וסלם כי הנאשם התנגד לעיכוב ולמעצר הן במילים והן במעשי השתוללות והנפת ידיים, ועל כן לא היה מנוס מאיזוקו בכוח. כן יש בעדותם כדי לשלול באופן ברור את טענתו כי לא התנגד לעיכוב ולמעצר אלא אמר פעם אחר פעם כי הוא מסכים להתלוות לתחנה, ורק החזיק את ידיו בצמוד לחזה על מנת שלא להיאזק. כאמור, אף לא אחד מהשוטרים תיאר את התנהגותו של הנאשם כפי שהוא תיאר אותה, אף לא אחד מהשוטרים ציין כי הנאשם אמר שהוא מוכן להתלוות לתחנה, ואין כל ספק כי אם הייתה נכונה טענתו של הנאשם, הרי שלאחר שהשוטרים שווחו עימו וניסו להרגיעו לא היה צורך בשימוש בכוח. העובדה שלמרות שהגיעו שוטרים רבים, שלא התנהגו מהתחלה באגרסיביות ופראות, ובאו במטרה לריב ו"עם זעם בעיניים" (עמ' 55, שורה 11), כפי שסלם נהג, לטענת הנאשם, וניסו לשכנע את הנאשם להסכים להתלוות לתחנה, היה צורך להשתמש בכוח, מלמדת על כך שהנאשם סירב לשתף פעולה בכל דרך שהיא ולא בשל התנהגות של שוטר זה או אחר. מעבר לכך, כאמור, למעט סלם, אף לא שוטר אחד, מהשוטרים הרבים שהיו במקום בהמשך האירוע, נשאל על ידי הסנגור אם הנאשם הסכים להתלוות לתחנה מבלי להיאזק, דבר שפועל אף הוא לחובת הנאשם ומחזק את ראיות התביעה.

22. מעבר לעדויותיהם של השוטרים הרבים, שכאמור תומכות ומחזקות זו את זו, אף הסרטון מחזק ומתיישב עם עדויותיהם.

יצוין, כי על אף שהסרטון שהוגש מתעד את האירוע מתחילתו ועד סופו, הסרטון הינו ללא קול ולא ניתן לראות בו באופן ברור את כל מעשי הנאשם והשוטרים סלם והרוש, שכן מעשים אלה מוסתרים בחלקם על ידי המעורבים. על כן לא ניתן לומר כי ניתן לבסס את הכרעת הדין על בסיס הסרטון בלבד. יחד עם זאת, חלקים רבים בסרטון תומכים בטענות השוטרים, ואינם מתיישבים עם טענות הנאשם.

כך, בסרטון ניתן לראות כי סלם והרוש יורדים מהניידת, ומדברים עם הנאשם ליד חלון הרכב, מספר שניות באופן ענייני, שאיננו נראה אגרסיבי או תוקפני. משך השניות שבו הם עומדים מתיישב עם טענתם בדבר תוכן השיחה עם הנאשם באותה עת, ולא עם טענת הנאשם כי לאחר שני משפטים תוקפניים מצד סלם הוא מיד ירד מהרכב. בהמשך, ניתן לראות כי התקיימה שיחה של זמן מה נוסף בין השוטרים לבין הנאשם, אשר בו ככל הנראה ניסו לשכנע את הנאשם להזדהות והנאשם סירב. משך זמן זה איננו מתיישב עם טענת הנאשם כי מיד כשירד הודיע לו סלם שהוא עצור וניסה לאזק אותו.

עוד ניתן לראות בסרטון תנועת דחיפה מצד הנאשם כלפי סלם, כאשר רואים הנפת יד של הנאשם ואת סלם נהדף לאחור כתוצאה מהדחיפה.

בהמשך, מגיעים שוטרים נוספים ומשוחחים זמן רב ביותר עם הנאשם, במשך דקות ארוכות, באופן רגוע וענייני, דבר המתיישב עם עדותם של כל עדי התביעה כי השוטרים הנוספים עשו מאמצים לשכנע את הנאשם לשתף פעולה ולהימנע משימוש בכוח. על אף זאת, ועל אף ניסיונות אלה, בהמשך נצפים השוטרים מפילים את הנאשם לרצפה על מנת לאזק את הנאשם, ואף לאחר שאזקו אותו ניתן לראות כי הוא ממשיך בהתנגדותו.

העובדה שמהסרטון עולה שדבר לא עזר, גם הצטרפותם של שוטרים אחרים, שכלפיהם לא היו לנאשם טענות שמלכתחילה הגיעו במטרה לריב ובאופן האגרסיבי ביותר, אשר ניסו זמן רב לשכנע את הנאשם לשתף פעולה, מלמדת

על סירובו העז של הנאשם לכל דבר שהתבקש לעשות, ועל כך שלא ניתן לקבל את טענתו כי חזר ואמר כי הוא מסכים להתלוות לתחנת המשטרה.

כן ציין כי ההתרשמות הכללית מהסרטון הינה כי השוטרים, כולם, אינם מעוניינים לפגוע בנאשם, או כי "הגיעו במטרה לריב" ו"עם זעם בעיניים", כטענת הנאשם. השוטרים עושים מאמצים רבים לסיים את ההליך ללא שימוש בכוח, ואף הכוח בו הם עושים שימוש בסופו של דבר, איננו למעלה מן הנדרש.

אכן, לא ניתן לראות בסרטון את היצמדות ראשו של הנאשם לראשו של סלם, כפי שטוענים סלם והרוש, אולם אין בכך כדי לסתור את עדויות השוטרים, שכן ראשיהם של סלם והנאשם מוסתרים בחלק מהאירוע, והדברים התרחשו בצורה מהירה.

לפיכך, נוכח העובדה שחלקים רבים מהסרטון מחזקים ומתיישבים עם גרסתם של השוטרים; העובדה שסלם הפנה את התביעה לסרטון כאמור לעיל; המהימנות שמצאתי ליתן לעדויות השוטרים שמחזקים זה את זה; והעובדה כי הסרטון איננו מתיישב עם גרסת הנאשם - אין בכך שלא ניתן לראות את היצמדות הראשים בסרטון כדי לקבל את טענת הנאשם כי זה לא התרחש וכי יש בכך כדי לפגוע במהימנות השוטרים.

אציין עוד, כי מעבר למפורט לעיל בעניין אי התאמת הסרטון לגרסת הנאשם, קיימות אי התאמות נוספות, שאינן בליבת האירוע, שאליהן אתייחס במסגרת בחינת גרסת הנאשם בהמשך.

עוד אציין כי לא מצאתי לקבל את טענת הסנגור כי מהסרטון עולה כי לא קדם למעצרו של הנאשם עיכוב. מהסרטון עולה כי הייתה שיחה לא קצרה, בין השוטרים לבין הנאשם, כאשר הנאשם היה בתוך הרכב, וגם לאחר שיצא מהרכב. זמן זה די היה בו כדי שסלם יאמר לנאשם שהוא מעוכב וכדי שהנאשם יסרב בתוקפנות תוך כדי איום. אין צורך בזמן רב כדי להבין שהנאשם מסרב לעיכוב אם הסירוב הוא נחרץ, תוקפני ומאיים.

23. בניגוד למהימנות עדי התביעה, כפי שפורט לעיל, עדותו של הנאשם לא עוררה בי אמון כלל. גרסתו הייתה מוגזמת, מתלהמת, מגמתית, חלקים ניכרים בה היו כבושים, התגלו סתירות רבות בין עדותו לבין אמרות קודמות שלו, ודבריו לא התיישבו עם הנצפה בסרטון ואף בחלקים מסוימים עם עד ההגנה שזומן להעיד מטעמו. פערים וסתירות אלה היו בעיניים מהותיים ובהתאם לאינטרס.

כך, ההגזמה בתיאוריו החלה כבר בתחילת האירוע, כאשר הנאשם תיאר בעדותו את נסיעת השוטרים בניידת כנסיעה "מטורפת", "בפראות", תוך כדי עקיפת מכוניות: **"כשאני מסתכל במראה ורואה אותו מגיעה לנקודה, עושה פרסה מהירה, ומתחיל לדלוך אחריו בפראות, נוסע ועוקף מכוניות"** (עמ' 46, שורות 22-23). בהמשך ציין כי הניידת נסעה **"כמו מטורף"** (עמ' 46, שורה 26).

למותר לציין, כי בדומה למרבית דבריו בעדותו, הנאשם לא תיאר נסיעה כזו כלל בהודעתו במשטרה, למעט דבריו בהודעתו כי השוטרים "עשו פרסה של סטרסקי והאץ" (ת/1, עמ' 1, שורות 14-15), ויתרה מכך, מצפייה בסרטון ניתן לראות את נסיעת הניידת במהירות ותו לא. אין כל עדות לנסיעה מטורפת, פראית, תוך כדי עקיפת מכוניות.

בהמשך שינה הנאשם את גרסאותיו בנוגע לשלב שבו יצא מהרכב. בעוד שבחקירתו הראשית ציין כי הוא יצא מהרכב לפני שהשוטרים פנו אליו (עמ' 46, שורה 32 עד עמ' 47, שורה 1): "ואיך שאני יורד מהרכב, יוצאים שני שוטרים", בחקירתו הנגדית שינה את גרסתו וטען כי לפני שירד מהרכב אמר לו סלם משפט אחד "רישיונות בבקשה" והוא השיב לו "למה אתה רודף אחריי ועוקב אחריי" ובשלב זה יצא מהרכב (עמ' 52, שורות 16-31).

מכל מקום, שתי גרסאות שונות אלה אינן מתיישבות עם הנצפה בסרטון, ממנו עולה באופן ברור כי הדין ודברים הוא ארוך יותר משני המשפטים אותם מציין הנאשם שנאמרו לפני שיצא מהרכב, ומתיישב עם גרסת השוטרים על שיחה ארוכה יותר לפני יציאתו של הנאשם מהרכב.

עוד מפריז הנאשם בתיאוריו באומרו כי לאחר שירדו השוטרים מהרכב מיד פנו אליו באגרסיביות רבה: "ואיך שאני יורד מהרכב, יוצאים שני שוטרים **בצורה הכי אגרסיבית שיכולה להיות** ופונה אלי תן לי רישיונות **בבקשה**" (עמ' 46, שורה 32 עד עמ' 47, שורה 2) והוא השיב לו "למה אתה רודף אחריי ועוקב אחריי" ובשלב זה יצא מהרכב. שניה לאחר מכן השוטר אמר לו "אני שוטר אני אעשה מה שאני רוצה ואני אוזק אותך".

מעבר לכך, דבריו של הנאשם כי השוטר השיב לו לשאלה מדוע הוא עוצר אותו בתשובה "אני שוטר ואני אוזק אותך" נסתרת מדברי ברק, שהובא מטעמו כעד הגנה, לפיהם השוטר השיב לשאלת הנאשם מדוע הוא עוצר אותו בתשובה "לבדיקה שגרתית". בנוסף, העובדה שסלם החליט שהסכנים שנתפסו ברשותו של הנאשם הינם בגדר כלי עבודה, סותרת אף היא באופן ברור את הטענה כי סלם הגיע במטרה לריב, "עם זעם בעיניים", כי נהג באגרסיביות רבה ומעבר לנדרש, ורצה לפגוע בנאשם מתחילת האירוע. אם אכן כך היה, היה סלם מנצל את ההזדמנות ומאשים את הנאשם בעבירה נוספת, אולם הוא לא עשה כן, ובכך יש כדי לפגוע במידה רבה בטענתו זו של הנאשם.

כאשר הוצגה לנאשם גרסת ברק בעניין תשובת השוטר, שלל זאת הנאשם בתוקף ואמר כי סלם לא אמר זאת אלא רק "אני שוטר ואני אעשה מה שאני רוצה". לא היה לנאשם הסבר לכך שברק אומר זאת על אף שאין לו כל אינטרס שלא לומר אמת באופן הפועל לטובתו של הנאשם (עמ' 54, שורות 15-25).

סתירה שהתגלתה בין עדותו של הנאשם לבין דבריו בהודעתו במשטרה נוגעת לכך שבבית המשפט טען והדגיש הנאשם מספר פעמים שלא נשמעה ולו קריאה אחת מטעם השוטרים לעצור במהלך הנסיעה, כשהוא מדגיש בכל פעם כי לא נשמעה "ולו קריאה אחת" (בחקירה ראשית: עמ' 46, שורות 25, 26; בחקירה נגדית עמ' 49, שורה 32 ועמ' 50, שורות 1-2).

בניגוד לכך, בהודעתו במשטרה הודה הנאשם כי שמע שתי קריאות, כדלקמן:

"שאלה: כמה פעמים השוטר כרז לך לעצור?

תשובה: אני שמעתי פעם אחת. אני נסעתי ושמעתי שכורזים וכשראיתי שהוא עוקף אותי הוא כרז שוב והבנתי שהוא כרז לי ועצרתי" (ת/1, עמ' 2, שורות 6-9).

כאשר נשאל בחקירה נגדית על סתירה זו, ניסה ללא הצלחה לגשר על הפער ואולם ניסיון זה אך הפחית את מהימנותו (ראו גרסתו המתפתלת, המשתנה והבלתי אמינה בעניין זה בעמ' 50, שורות 1-26).

יצוין, שאף לא אחת מגרסאותיו המפותלות והמשתנות בבית המשפט מתיישבת עם דבריו הברורים בהודעתו, כאשר יש בכך כדי ללמד באופן ברור, כמו מיתר עדותו, על רצונו להעצים ולהגזים בתיאורו את התנהגותם של השוטרים כלפיו.

הגדיל הנאשם לעשות וטען, לראשונה בבית המשפט, טענות קשות מאד וכבושות כלפי סלם, לפיהן סלם איים עליו פעם אחר פעם, באיומים קשים באומרו "אני אזיין אותך" ו-"אני אפוצץ אותך" (עמ' 48, שורות 1-2, 7-8 ו-13-14 ועמ' עמ' 57 שורות 1-2). הנאשם לא ציין זאת כלל בחקירתו במשטרה, לא ציין זאת בתשובתו המפורטת לכתב האישום ביום 8.7.2012, וסלם אף לא נחקר בעניין זה כלל על ידי בא כוחו של הנאשם, על אף שזה הציג בפניו שאלות רבות ואף הטיח בפניו את טענות הנאשם כלפיו.

גרסה כבושה נוספת של הנאשם, שגם במסגרתה טען טענות קשות כלפי השוטרים הינה טענת הנאשם לראשונה בבית המשפט כי השוטרים שהפילו אותו לרצפה על מנת לאזק אותו, הכו אותו ותקפו אותו (עמ' 55, שורות 17-18 ועמ' 56, שורות 5-7 ושורות 9-10). אף את הטענה הזו לא טען הנאשם כלל בחקירתו במשטרה, כאשר כל שאמר לעניין זה היה "הגיעו איזה עשרים חברים והורידו אותי על הברכיים" (ת/1, עמ' 1, שורות 22-23). עוד לא נטענה טענה קשה זו במסגרת התשובה המפורטת שנתן הנאשם לכתב האישום, על אף שהייתה התייחסות מפורשת לכך שהפילו אותו לרצפה ואזקו אותו בכוח, אך לא נטען שהכו אותו (פרוטוקול מיום 8.7.2012, עמ' 6, שורות 21-22). בנוסף, טענות אלה, כי השוטרים היכו ותקפו את הנאשם במהלך איזוקו, לא הוטחו בשוטרים אייל נג'אתי, זוהר אבישהל וקובי הרוש, שהיו מהשוטרים שהפילו את הנאשם לרצפה, במהלך חקירתם הנגדית על ידי הסנגור. כן לא נשאל על כך רועי סלם.

אף בעניין חלקו באירוע הפריז הנאשם, כאשר תיאר כיצד דיבר "בנועם" עם השוטר בתחילת האירוע ולאחר שזה פנה אליו באגרסיביות ובפראות (עמ' 54, שורות 5-9).

24. אף עדותו של ברק, אחיינו של הנאשם הייתה מופרזת, העצימה את התנהלות השוטרים ועוררה את הרושם כי הוא מנסה לסייע לנאשם. אף הוא, כמו הנאשם, מסר פרטים רבים שלא מסר במשטרה, אשר נועדו לסייע לנאשם ולהציג את השוטרים באופן שלילי.

כך, בעוד בבית המשפט ציין ברק כי התנהגותו של השוטר הייתה מתחת לכל ביקורת מהרגע הראשון, כי הוא ביקש את הרישיונות בחוצפה ובזלזול וכי השוטרים הגיעו למקום בכדי לריב, בהודעתו במשטרה (ת/10) ברק לא ציין זאת כלל. במהלך כל ההודעה, בכל פעם שברק התייחס לתחילת האירוע, תיאר אותו מבלי לייחס לשוטרים התנהגות בעייתית כלשהי, כאשר דבריו נגד השוטרים התייחסו בכל פעם רק לאשר אירע לאחר שהגיעה הניידת השנייה (ת/10, עמ' 1, שורה 27 עד עמ' 2, שורה 1). אף בסוף הודעתו ביקש להוסיף דבר מה וציין כי התנהגות השוטרים הייתה לקויה מתחילת האירוע בכך שהם עקבו אחריהם, ולאחר מכן כאשר הגיעה הניידת השנייה (ת/10, עמ' 6, שורות 6-10). הוא לא ציין כל התנהגות חריגה אחרת בתחילת האירוע.

כאשר נשאל על כך בחקירתו הנגדית בבית המשפט לא סיפק תשובה משכנעת. בתחילה ציין כי לא הגיע לתחנת המשטרה על מנת להעביר ביקורת על השוטרים ועל כן נמנע מלומר זאת, אולם כאשר הוצג לו, ובצדק, כי במהלך הודעתו הוא העביר לא פעם ביקורת קשה על התנהגות השוטרים, לא היה לו הסבר לכך (עמ' 66, שורות 3-13).

בנוסף, בעדותו בבית המשפט ציין ברק כי לאחר ששאל הנאשם את השוטר "למה עצרת אותי" לא השיב לו השוטר ומיד הנאשם היה מחוץ לרכב (עמ' 64, שורות 8-15), ואילו בהודעתו במשטרה ציין כי השוטר השיב לשאלת הנאשם "למה אתה עוצר אותי" במילים "בדיקה שגרתית" (ת/10 עמ' 1, שורות 22-23).

כן מסר בבית המשפט, על מנת לסייע לנאשם, כי הנאשם אמר במהלך האירוע שהוא מוכן לבוא למשטרה ובלבד שלא יאזקו אותו, ואולם גם דברים אלה לא מסר בהודעתו משטרה.

זאת ועוד, על אף שברק צילם חלק מהאירוע והתבקש להביא את הסרטון שצילם לתחנת המשטרה, לא הביאו. כאשר נשאל על כך, לא היה בידו הסבר מניח את הדעת כלל (עמ' 67, שורות 13-20).

ולבסוף, על אף שבעדותו בבית המשפט טען ברק בביטחון כי הנאשם לא איים או תקף את השוטרים (עמ' 61, שורה 10 ועמ' 68, שורות 22-23), מהודעתו במשטרה עולה שלא ראה את כל האירוע ואיננו יכול לומר בוודאות מה הנאשם או השוטרים עשו במהלך האירוע (ת/10, עמ' 3, שורות 6-18).

25. עדויותיהם של כל השוטרים תמכו וחזקו זה את עדותו של זה, נתמכו בסרטון וסתרו באופן ברור את

דברי הנאשם. לפיכך, אף אם היה ממש בטענת הסנגור בדבר הסתירות או אי ההתאמות הספורות והמעטות שהתגלו בדברי עדי התביעה, לא ניתן לקבל את דברי הנאשם שסותרים למעשה את דברי כל עדי התביעה.

טענות הסנגור בעניין מהימנות עדי התביעה, היו בין היתר כי הרוש וסלם העידו על מילות איום שונות בהן נקט הנאשם; כי הרוש לא ציין בדו"ח הפעולה את הדחיפה; כי הרוש טוען כי היצמדות הראשים הייתה ממושכת ולא ניתן לראות זאת בסרטון וכי כהן העיד שסלם אמר לו שהנאשם ירק עליו ואילו סלם לא זכר יריקה שכזו. עם זאת, נוכח התשתית הראייתית המשמעותית שהוצגה על ידי התביעה, ומהנימוקים הרבים שפורטו לעיל, לא מצאתי כי יש בכך כדי לשנות ממסקנתי. מהראיות עולה כי הנאשם ככל הנראה השתולל, התפרע, קילל קללות שונות ואיים איומים שונים. אף סלם כתב בדוח הפעולה שלו, כי הוא מציין מילות איום של הנאשם אותן הוא זוכר, אולם הנאשם נקט באיומים נוספים שאת נוסחם המדויק איננו זוכר (ת/4, עמ' 1, שורה אחרונה, ועמ' 37 לפרוטוקול, שורות 1-2). על כן, העובדה כי כל אחד מהשוטרים זכר בשלב מאוחר יותר, בעת שכתב את דו"ח הפעולה, דברי איום אחרים שהשמיע הנאשם אינה מובילה למסקנה כי איומים לא נאמרו או כי אין ליתן אמון בעדותם של שני השוטרים רק מטעם זה. כן לא מצאתי בכך שהרוש לא ציין בדו"ח הפעולה באופן מפורש שהנאשם דחף את סלם, כדי לשנות ממסקנתי, נוכח התשתית הראייתית הקיימת, במיוחד העובדה שניתן לראות דחיפה זו בסרטון. אשר לכך שסלם לא אישר כי אמר לכהן שהנאשם ירק עליו, מדובר בטענה שפועלת לטובתו של הנאשם וניתן לקבל את הסברו של סלם כי ככל הנראה מדובר באי הבנה. ועל אף שדברי הרוש, כי היצמדות הראשים של הנאשם וסלם הייתה ממושכת, עובדה שאינה נתמכת בסרטון, יכולה להשליך על משקל עדותו שלו, אין בכך כדי להפחית ממשקלה לחלוטין, וממילא עדותו היא רק אחת מראיות רבות ומהימנות שפורטו לעיל.

היסוד המשפטי

26. נוכח העובדה שמצאתי לקבל את גרסת התביעה העובדתית לאופן התרחשות האירוע, הרי שאני מוצאת לקבוע כי עיכוב הנאשם, ולאחר מכן מעצרו, נעשו בסמכות ועל פי דין.

על פי התשתית העובדתית שהוכחה בפניי, שני שוטרים ראו את הנאשם נוהג ללא חגורת בטיחות ובכך ביצע עבירת תנועה. לפיכך, לפי סעיף 67 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) תשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**") הקובע כי היה לשוטרי יסוד סביר לחשד כי אדם ביצע עבירה, הוא רשאי לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו, רשאי היה סלם לבקש מהנאשם להזדהות.

הנאשם סירב להזדהות. ניתן לראות מהסרטון כי בשלב זה הייתה שיחה לא קצרה בין השוטרים לבין הנאשם במטרה לשכנעו להזדהות, ואולם הוא עדיין סירב לכך ואף איים על שוטר.

משסירב הנאשם להזדהות, רשאי היה סלם לדרוש ממנו להתלוות אליו לתחנת המשטרה, לפי סעיף 67 (ב) לחוק המעצרים, הקובע כי שוטר רשאי לדרוש מאדם להתלוות עימו לתחנת המשטרה אם הזיהוי היה בלתי מספק.

ואולם, הנאשם סירב אף לעיכוב. בנסיבות אלה, סלם היה מוסמך לעצור את הנאשם לפי סעיף 23 (ב) לחוק המעצרים, הקובע כי "שוטר מוסמך לעצור אדם ולהביאו לתחנת המשטרה לתכלית שלשמה ביקש לעכבו, אם האדם אינו מציית להוראותיו שניתנו על פי סמכויות העיכוב המסורות לו בדין, או אם הוא מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב".

אינני מקבלת את טענת הסנגור כי סלם עבר באופן מהיר ולא מידתי לשלב המעצר. כמפורט לעיל, מהראיות ומהסרטון עולה כי חלף זמן לא קצר בעת שסלם דיבר עם הנאשם דרך חלון הרכב במסגרתו ביקש ממנו מספר פעמים להזדהות. גם לאחר שיצא הנאשם מהרכב ניתן לראות כי המשיך דין ודברים לא קצר בין הנאשם לבין השוטרים בו הנאשם המשיך

בסירובו להזדהות. לפיכך הודיע לו סלם כי הוא מעוכב. בשלב זה, על פי הראיות, וכפי שניתן לראות בסרטון במהלך זמן לא קצר, הנאשם סירב לעיכוב, ואף איים על סלם ודחף אותו. בנסיבות אלה, אין פגם בכך שסלם סבר כי יש מקום לעצור את הנאשם. כפי שצוין לעיל, על העובדה כי הנאשם היה נחרץ וחד משמעי בסירובו לעיכוב ולמעצר ניתן ללמוד גם מהתנהגותו המאוחרת יותר, עת הגיעו יתר השוטרים. בשלב זה עולה מעדויות עדי התביעה ומהסרטון, כי השוטרים שהגיעו שוחחו עם הנאשם זמן רב ביותר, במשך דקות ארוכות, וניסו לשכנעו להתלוות לתחנה ולהיעצר ללא צורך בשימוש בכוח. ואולם על אף זאת, ועל אף ניסיונות אלה, נאלצו השוטרים להשתמש בכוח על מנת לאזק את הנאשם, ואף לאחר שאזקו אותו ניתן לראות שהוא ממשיך בהתנגדותו.

העובדה שדבר לא עזר, גם הצטרפותם של שוטרים אחרים, שכלפיהם לא היו לנאשם טענות שמלכתחילה הגיעו במטרה לריב ובאופן האגרסיבי ביותר, אשר ניסו זמן רב לשכנע את הנאשם לשתף פעולה, מלמדת על סירובו העז של הנאשם לכל דבר שהתבקש לעשות, ומחזקת את ראיות התביעה ואת העובדה שפעולות השוטרים נעשו בסמכות ובהתאם לדין.

הגנה מן הצדק

27. הנאשם טוען, **לראשונה בסיכומיו**, כי עומדת לו הגנה מן הצדק, בשל כך שהנאשם הגיש תלונה נגד סלם, ואולם התיק נסגר מחוסר עניין לציבור ללא כל חקירה ובדיקת גרסת הנאשם, גרסת העדים לאירוע והסרטון המתעד את האירוע.

לא מצאתי לקבל את טענתו.

28. מעבר לכך שטענה זו של הנאשם, לא נטענה עובר לסיכומים, לא הוצגה בעניינה במהלך ניהול התיק, כל תשתית עובדתית שיש בה כדי להוכיח טענה זו. למעט השוטר רות רוטברד, אשר השיבה לשאלת הסנגור כי מלאה טופס תלונה נגד איש משטרה, והנאשם שאמר בחצי משפט כי פנה למח"ש בעקבות האירוע, לא נחקר כל עד, ולא הוצגה כל ראיה הנוגעת להחלטת מח"ש, לסיבות ולטעמים להחלטה זו, למועד מתן ההחלטה, להשתלשלות העניינים בנוגע לקבלת ההחלטה ולתשתית הראייתית שהייתה בפני מח"ש עובר לקבלת החלטה זו. כך, לא הוצגה כל ראיה לכך שההחלטה התקבלה מבלי שמח"ש צפתה בסרטון או עיינה בראיות שהיו בתיק החקירה.

29. התשתית היחידה הקיימת בפני בית המשפט בעניין זה, הינה אמירת התובע לסנגור, שלא נאמרה בפני בית המשפט, ואשר צוינה בסיכומיו של הסנגור לפיה "תיק מח"ש נסגר בהיעדר חקירה ומחוסר עניין לציבור" (סעיף 3 לסיכומי ההגנה).

30. כידוע, וכך נקבע בפסיקה, המונח "עניין לציבור" איננו משקף את ההתעניינות שמגלה הציבור בחקירת תלונה של אזרח נגד שוטר על מעשה אלימות, אלא הכרעה ערכית בעניין המקרה הקונקרטי הנדון, על יסוד שיקולים וטעמים שונים, האם לדעת הרשות, התועלת שתצמח לערכים ולעקרונות שהמשפט הפלילי מגן עליהם, אם תיפתח חקירה או יועמד חשוד לדין, אינה שקולה כנגד הנזק שנגרם לערכים ולעקרונות אלה, אם תיפתח החקירה או יועמד החשוד לדין (בג"צ 6679/95 **עבד אעמס נ' היועץ המשפטי לממשלה**, נ (1) 546).

31. לפיכך, אין די בעצם ההחלטה לסגור את התיק מחוסר עניין לציבור לפני חקירה, שנמסרה מפי התובע לסנגור, ללא כל פירוט, ומבלי שנמסרו כלל הטעמים והשיקולים להחלטה זו ולאחר אילו פעולות שנעשו

היא התקבלה, כדי להביא למסקנה כי יש בהגשת כתב האישום, או בניהול ההליך הפלילי, כדי לפגוע בתחושת הצדק וההגינות ולעמוד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, לא כל שכן באופן המצדיק את הסעד החרגי ביותר של ביטול כתב האישום.

32. למעלה מן הנדרש אציין, כי לאחר שנחשפתי לחומר הראיות הנוגע לאירוע זה במלואו, הכולל סרטון המתעד את האירוע, ונוכח התרשמותי מעדותו הבלתי מהימנה של הנאשם, במיוחד בנוגע לטענותיו כלפי השוטרים, גם אם היה פגם בהתנהלות מח"ש בעניין זה, דבר שכאמור אין בפניי תשתית לקביעה בעניין זה, הרי שבנסיבות הקונקרטיות, יש לקבוע כי לא היה בפגם זה כדי לפגוע בתחושת הצדק וההגינות ולעמוד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, בוודאי לא באופן המצדיק מתן סעד של ביטול כתב האישום.

ראו לעניין זה את דברי כב' השופט זאיד פלאח בת"פ 16682-04-13 **מדינת ישראל נ' בליקוב גילל** (7.11.2013):

"בעניין איל מנחם, נטענה הטענה עוד בתחילת המשפט, ובטרם העידו עדים. בעניינו של הנאשם שבפניי, נטענה הטענה בשלב הסיכומים, ולאחר ששמעתי את כל העדים. הקצין ג'ואי, שנטען כי תקף את הנאשם, הכחיש זאת, ומסר גרסה הגיונית לתקיפתו הוא ע"י הנאשם, ואף הוצגה תעודה רפואית המאשרת את גרסתו. לעומתו, הנאשם טען גרסה שקרית ובלתי מבוססת, והתיעוד הרפואי אינו מאשר את גרסתו. במצב דברים זה, לא ניתן להתעלם מדברי העדים שבפניי, ואין דומה מצב בו נטענת הטענה מיד בפתח המשפט, למצב בו היא נטענת בסופו - כל עוד לא נשמעו עדים, ולא התרשם בית המשפט ממהימנותם, היה מקום לשקול ביטול כתב האישום מטעמי צדק והגינות משפטית, בשל חוסר הסבירות שבהימנעות מפתיחת הליך חקירה נגד אחד, שהוא שוטר, ופתיחת הליך כזה כנגד האחר, שהוא האזרח. משנשמעו כל העדים במשפט, יש להפעיל שיקולים נוספים, כגון שיקולי מהימנות, במיוחד כאשר גרסת הנאשם הכללית והשקרית, בנוגע לתקיפתו ע"י הקצין ג'ואי, נמצאה בלתי מבוססת".

יצוין כי באותו מקרה ובניגוד למקרה דנן, על אף שהטענה עלתה לראשונה בסיכומים, הוגשה לבית המשפט תלונת הנאשם למח"ש, וחשוב מכך, הוגש מכתב התשובה ממח"ש, ובו פירוט השיקולים של מח"ש לסגירת התיק, כמו גם החומר אליו נחשפו לפני קבלת ההחלטה.

33. נוכח כל האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וכי יש לדחות את טענת הנאשם כי יש מקום לבטל את כתב האישום בשל הגנה מן הצדק.

סוף דבר

34. אני מרשיעה את הנאשם בעבירות כדלקמן:

- א. איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
- ב. תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין.
- ג. הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר ב תשע"ד, 19/03/2014 במעמד הנוכחים.

שרון קיסר, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע בהכרעת דין מפורטת ולאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות של איומים, תקיפת שוטר והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. אין צורך להרחיב בנסיבות ביצוע העבירות שכן אלה מפורטות בהרחבה בהכרעת הדין שניתנה היום.

הצדדים הגיעו להסכמה עונשית אשר בית המשפט מתבקש לאשרה.

הנאשם יליד 1968, חסר עבר פלילי.

לאחר ששקלתי את העבירות בהן הורשע הנאשם ואת נסיבותיהן ואת העובדה שהתקיפה הינה ברף התחתון של עבירות מסוג זה, את מועד ביצוע העבירות שהינו שנת 2010, את העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, את נסיבותיו האישיות ומנגד את העובדה כי לא לקח אחריות על מעשיו, החלטתי לכבד את ההסדר.

עם זאת, נוכח חומרת העבירות המיוחסות לו וריבויין והעובדה שלא לקח אחריות על מעשיו, אני סבורה שיש מקום להטיל גם קנס כספי שיהווה ענישה ממשית.

לפיכך, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים, והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא יעבור הנאשם עבירות כפי אלה שהורשע בהן וכל עבירה נגד שוטרים.

2. הנאשם ישלם קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים. התשלום הראשון יבוצע עד ולא יאוחר מיום 1.4.14 ויתר התשלומים יבוצעו ב- 1 לכל חודש קלנדרי לאחר מכן.

לא ישולם איזה מן התשלומים במועדו, תעמוד מלוא יתרת הקנס לפרעון מיידי.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר ב תשע"ד, 19/03/2014 במעמד הנוכחים.

שרון קיסר, שופטת

קלדנית: איילת סוסן

הוקלד על ידי איילת סוסן